

EL FILL DEL PERRUQUER

Gerard Bakker

Traducció Maria Rosich

232 pags

Un món presentat sense estridències, quotidianitat on imperen les grans llacunes i els secrets, silencis que de tan antics han deixat de ser eloqüents, en Cornelius va marxar de casa per no tornar, va deixar els pares, la dona i el fill acabat d'engendrar; va triar fugir, no sabia que era un viatge sense retorn.

En Simon, té quaranta anys, ha ocupat el lloc que va deixar el seu pare al negoci familiar; va ser nedador de competició, d'aquí li ve el plaer per sincronitzar els moviments dins l'aigua, mai ha deixat d'admirar als grans campions. A la perruqueria fa el mínim de feina, es comunica amb els clients amb sons, no cal arribar a les paraules, quan es concentra en la seva tasca ho fa tan bé com sap. Ningú l'ha ajudat a aprofundir en el personatge del seu pare, la mare i l'avi no en parlen, sembla que han trobat una certa harmonia a la seva vida. Per la mare, va ser algú que la va abandonar, el "dol" va dut implícit un cert ressentiment. Quan en Simon vol saber més, els altres no volen, o no poden, parlar-ne.

Coneixem personatges, que es van revelant i que ens sorprenen gratament, Oscar, el cambrer del bar on van Simon i el seu client l'Escriptor, un home que hi ha un moment en què ha de seure a la taula dels clients-amics per dir la seva, un cambrer que no només escolta, també té quelcom a dir, va fer un viatge, va anar a Teheran...; l'Escriptor explica el seu procés davant el full en blanc, les aventures quan el llibre ja comença a tenir vida pròpia, fins al moment que potser rodolarà com poc més que una deixalla. Coneixem al petit grup de nois i noies, que fan teràpia a la piscina, persones discapacitades, els silencis dels quals són un altre enigma.

La vida plàcida a La Laguna, la realitat d'una altra perruqueria, un microcosmos on troba el seu refugi Cornelius-Carlos, aquell home oficialment mort; el perruquer divideix la seva nova vida a les Canàries recordant els gossos que l'han acompanyat.

Vides sense estridències, secrets, resiliència, en Simon a quaranta anys, es planteja tornar a la natació, tornar a l'emoció del cronòmetre, a la concentració minuciosa de cada moviment; la mare vídua-abandonada té una vida plena d'amistats i compromisos socials; l'avi, noranta anys, no jutja, és cordial de mena, visita mensualment al net perquè li talli els cabells, ha trobat una estabilitat a la residència per a majors.

Al final una "justificació" de l'autor, una "justificació" que no és epíleg, mostra l'eina de la qual s'ha servit per fer possible el llibre que tenim a les mans, les seves paraules ens porten a l'admiració més rotunda, és proper i humil, ens emociona descobrir la grandesa d'un autor justament guardonat i que no podrem deixar de tenir present.

Ramona
Pérez
Santiago